

Nemrég beállított rendházunk portájára egy derekasan felárvalányhajazott idősödő úr, nyilván öregcserkész. Pattogva mondta, hogy Sík Sándor öröksége méltatlanra szállt: a piarista rendfőnök gátolja a cserkészek működését, de nem is csoda, hiszen Grósz Károly idején került a hivatalába, s egy meghaladott hatalmi csoport elkötelezettje. A cserkészet újjászületésével kapcsolatban voltak, vannak is aggodalmaim. Nem azért, mert egy régi, hirtelen meghaladottá vált politikai helyzet megalkuvásai élnek bennem, hanem épp az ilyen árvalányhaj-lobogtató öregurak miatt. Ezen aggodalmak azonban nem gátoltak meg abban, hogy minden utat szabaddá tegyek azok előtt, akik rendünkben a cserkészélet újjászervezésére vállalkoztak. Az eset annál inkább elgondolkoztatott. Eszembe jutott Petőfi sora, amely diákkoromban sokat foglalkoztatott: „s ott hagyjanak engemet összetiporva”. Talán — így vagy úgy — valóban össze kell tapostatnunk, s akkor alapjában véve mindegy, hogy kitől.

Az embernek hatvan körül az életre és a halálra egyaránt fel kell készülnie. Azért imádkozom, hogy ami előttem áll, ne visszavonása, hanem folytatása és teljesevése legyen annak, amire életem elmúlt évei vezettek. S hogy a legutolsó fordulón minél kevésbé legyek terhére társaimnak, akikkel közös a szolgálatom.

KÁNTOR ZSOLT

Ima az álomban

Régész egyedüllét. Az önmagad iránti részvét
mély bányatavából fölmerül egy rózsza.
Arc van a szírmok között. Jézus Krisztus.
Ahogy megmozdulsz ima közben,
behullsz egy másik létbe. Átbújsz szám-
rendszeren, idő-drapérián.
Egy másik nembeliség ígérete.
Szakadoznak a hivalkodás indigói.
Kibillensz a maszkból. Se múmia se démon
nem ijeszt, csak a lelked árnyai sötétednek el.
Lehúzza a mélybe a szállongó árny-foszlányokat,
a messze vizén át látod: a bűvár-lárva
szigonyal közeleg. Valami elvonta figyelmedet
az örök dolgoktól.